

Země invalidů

Martin Honzák

Copyright © Martin Honzák, 2021
Copyright © Nakladatelství HČK, s.r.o.

Grafická úprava obálky © Václav Školoud
www.vaclavskoloud.cz

ISBN 978-80-908249-0-4

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv.

Kapitola I

První lekce

Aurelius se pokusil o první krůčky v roce a půl. Frederika Nová, jeho matka, byla už trochu nervózní, že tak pozdě, a plná obav, zda je syn v pořádku, dělala svému manželovi Dušanovi z domova peklo. Její ustavičné rozkolísané nálady, odsekávání a úsečné, nepříjemnými tóny vydávané věty doháněly Dušana k šílenství. Tloukl pak mnohdy do bicích tak intenzivně, dokud všechnu zlost nevybil, což častokrát trvalo celé hodiny. Během nich se garáž sloužící jako zkušebna divoce otřásala a chrastění plechových vrat se bolestivě zarývalo do ušních bubínků sousedů, že jen Dušanovo postavení v práci je nepřiměřlo volat Pořádkové sbory, aby s tím hlukem přestal. Kdysi hrával pro radost, nyní šlo o nutnost, aby se nezbláznil.

Ne snad, že by to bylo jediné období, kdy jej žena doháněla až ke krajnostem. Nebyla možná úplně zlá, ovšem když něco kolidovalo s jejími představami, měla sklony propadat hysterii, malomyslnosti, bezmoci a z ní narůstajícímu vzteku. A nikdy jej v sobě nedržela. Bohužel neměla kamarádky a s rodinou se nestýkala, ba neměla ani sklony najít si nějakou jinou zábavu, při které by zažívala radost, a tak se zcela zákonitě stal hromosvodem její manžel.

„Dušane, proč Aurelius nechce začít s prvními krůčky? To je tvoje vina! To jsou ty večírky, samé pití a kouření – a teď tohle!“ šila do něj ten den už po tolikáté, že ji ani neposlouchal. Jenže to ničemu nepomáhalo, atmosféra byla napjatá a on si pomyslel, že kdyby měla bič, jak ji kdysi pro zpestření erotických hrátek ponoukal, byli by zmalovaní oba. Když to nevypadalo, že se z jejího teroru vymaní a alespoň na hodinu zaleze do garáže, vztekla se na ni obořil: „Drž už chvíli hubu!“, čímž si vysloužil jen prásknutí Aureliovým chodítkem

a následně dveřmi. Sklo na nich se otřásl a prasklo. Jako něco v něm.

Přistoupil k synovi a vnutil mu chodítka: „Sem dej ruce – a jdi!“ poručil mu, jako už tolikrát. I tentokrát se Aurelius rozplakal a teprve poté, co celý zrudl hysterickým brekotem, po obličejích se mu roztekly slzy a hleny a teplota mu vzrostla nejméně o dva stupně, toho Dušan nechal. Jejich syn ještě nebyl připravený, to věděl, ale současně se mu už nechtělo Frederiku dál poslouchat.

Zkusil to znovu. Tentokrát jej do chodítka doslova nacpal a sám se odbelhal s tím svým o kus dál, v ruce třímal Aureliovu oblíbenou hračku a mával s ní na něj: „Chceš ji? Pojď si pro ni!“ Syn se na něj díval, jako by tu krutost nemohl pochopit, jenže hračka jej lákala. Dušan mu předvedl, jak může v chodítku popojít o kousek vpřed, a řekl: „A teď ty! Jeden krůček – a jsi blíž k Teddovi!“ mával zběsile medvídkem a usmíval se jako šílenec.

Dveře se pootevěřely a zpoza nich vykoukly uplakané, zvědavé Frederičiny oči. Ze svého invalidního křesla sledovala novou situaci a vypadala překvapeně. Čekala spíš, že Dušan zmizí do garáže jako obvykle.

Aureliovi zářily oči nadšením, když udělal svůj první krok. Hlavní roli v té záři hrál fakt, že se přiblížil k Teddovi, nicméně v té chvíli byli potěšeni všichni. A to se v téhle rodině nestalo už pěknou dobu. „Vidíš, jak ti to jde! Ještě kousek!“ povzbuzoval jej Dušan a udělal namáhavý krok směrem k němu. A Aurelius zase jeden směrem k Teddovi.

Dveře už byly doširoka otevřené a Frederika opět plakala, tentokrát slzami štěstí. Když po dalších třech Aureliových krocích sevřel v ruce medvídku, zajásal a maminka zatleskala.

Aurelius se smál a samou radostí začal poskakovat.

V tu chvíli úsměv z tváří obou rodičů zmizel, jako by vše, co syn dokázal, následně zmařil. Přesně to totiž udělal! Facky,

kteřé do Aurelioiva poskakování přiletěly od otce a následně od matky, jeř přijela na svém křesle blíž, veřkerý jářot proměnily opět v brekot. Seděl pod chodítkem a nechápal vřbec nic, jen usedavě plakal.

„Nesmíš poskakovat, víř?“ hladila jej matka po tváři a otec se tvářil přířně. Hrozil na něj prstem: „S chodítkem smíš chodit, ale skákat – to ne, ne, ne! Ořklivý kluk!“ odříkával odsuzujícím, vemlouvavým hlasem.

Zkouřeli to jeřtě několikrát. Aurelius se někdy poskakování přeci jen neubráníl, pohlavky jej vřak učily, že toto se nesmí. V následujících dnech pochopil, co se od něj chce, a jeho projevy radosti ustaly. Byl kvřli tomu zahrnutý mnoha dalšími hračkami a cenná řivotní lekce v socializaci byla dokončena. Tedy až do chvíle, kdy se stalo, že chodítko pustil a rozeběhl se k otci po svých.

Ten den se fyzické tresty neomezily jen na pár facek. Otcova hřl mu na zádech a zadku způsobila taková jelita, že se bez bolesti nemohl ani hnout.

Tohle dětské období není snadné a oni jen neradi vidí, jak jejich syn trpí, jenže oba rodiče věděli, co dělají. Aurelius se musel umět přizpůsobit, jinak v této společnosti nepřeřije. A jeřtli, nebude to dlouhý ani hezký řivot. Prostě nesměl být jiný než ostatní! Chodítko mu Frederika pářkem připoutala k rukám tak pevně, že jej neřlo pustit. A on získával druhou lekci z pozice dospělých, totiž že není řádoucí vybočovat a být svřj. Chodit samostatně se zkrátka nesmí.

(s. 7 – 9, pokračování v knize)

Kapitola II

Pořádkové sbory

(ÚRYVEK, s. 18 – 20, pokračování v knize, následuje s. 26 - 27)

Celodenní šichta se týkala osmdesáti mužů, kteří nyní stáli na seřadišti stanice Pořádkových sborů. Velitel Hans hřímal ze svého vyvýšeného stupínku: „...a je naší povinností ochránit každého Občana před vlivem nekalých živlů, lůzy, těch odporných špinavců a budižkničemů! Nikoho nešetřete, potírejte každou revoltu všemi dostupnými prostředky! Nic nesmí narušit pokojný průvod našich Občanů, jejich zaslouženou oslavu a radostný den! Jasně?“

„Pane, ano, pane!“ zaznělo unisono ze všech úst. Karel tuto ranní instruktáž miloval, třebaže při každé větší akci zněla stejně. Dnes to vypadalo, že se schyluje k jakési velké mele – a tu on miloval ještě víc. „Kolují řeči,“ zazněl znovu Hansův silný, agitační hlas, „že se dnes bude odehrávat řada protestů. Víme, kde ti sígři budou, zatneme jim tipec! Každá jednotka má určené místo, kde bude působit. Jedte a konejte svou povinnost vůči Straně a lidem!“

Ze stanice vyjelo deset velikých obrněných vozů, v každém po osmi mužích. Vysílačkou přijatá hlášení o nepokojích brzy potvrdila velitelova slova a oni mířili najisto. Kousek za náměstím Míru postávalo několik desítek lidí a hlasitě křičelo protirežimní hesla. Když jim šest vozů zatarasilo cestu kousek před průvodem, aby to lidé v něm museli vzít jinudy a s nimi se nesetkali, na střechu aut začaly dopadat s hlasitými zvuky dlažební kostky.

Velitel jednotky otevřel zadní dveře auta, všichni vyskákali ven, seřadili se, počkali na posádku z dalších vozů a vyšli proti davu. Chytli ten menší, na hranici okrsků se ovšem schylovalo

k mnohem většímu protestu. Do oněch míst zamířily čtyři zbylé vozy – na pomoc tamním jednotkám.

Všech osmačtyřicet mužů postupovalo proti rozvášněnému, zhruba stohlavému davu. Tito lidé se sem stahovali z venkova, kde už desítky let žili jako nějaká divá zvěř. Odmítali se začlenit mezi slušné Občany a jednou za čas – obvykle při nějaké oslavě či při jakémsi hloupém výročí úmrtí toho či onoho revolucionáře – doputovali do města a konali zde výtržnosti. Šlo o vyvrhele, kteří se odmítali nechat Stranou chránit, ignorovali zákaz chůze a podněcovali chudinu k hloupým myšlenkám o jakési svobodě a důstojnosti, ba někdy ponoukali i Občany. Ještě před třiceti lety jich bylo mnohonásobně víc a zásahy připomínaly těžkou řezničinu, jak Karlovi vyprávěl Hans.

Z davu krom dlažebních kostek tu a tam vylétla i hořící láhev, která explodovala při dopadu. Jeden ze střepů se Karlovi bolestivě zahryzl do lýtka. „Svině!“ ulevil si, vytáhl kulomet a několikrát vystřelil nad hlavy protestujících, načež jej ovládl hněv a zbraň stočil přímo do nich. Mezi demonstranty začaly létat kapky krve a ti nezasažení se zděšeně stáhli a couvali. Pozoroval je a přemýšlel, kolik z nich to vůbec přežije. Vážně se jim divil. Když je chytí, čeká je jen výslech a pracovní tábor. Že jim to za to stojí...

Na školeních jim říkali, že vzbouřenci nemají co ztratit, čímž jsou nebezpeční. Že jejich život je jen přežívání z různých krádeží, kterými mimo jiné ohrožují Občany, a oni, strážci veřejného pořádku a bezpečnosti, jim udělají dobrou službu, jestliže je z těch bolestivých pout vlastní ztracené existence vysvobodí.

Takhle okrasně se už kromě školitelů nikdo nevyjadřoval. Hansovo „Zabijte ty parchanty!“ bylo v tomhle mnohem přímočařejší i srozumitelnější. Nicméně za svou kariéru

dvanácti let u PS neboli psů či hafanů, jak jim říkali zatčení, pár tisíc zářezů na pažbě měl.

Zastřelit vzbuřence však nebylo tak uspokojivé, jak si v dětství myslel. Při střelbě je hned všechna legrace pryč... Většinou šlo o nějakého špinavého, otrhaného otrapu, co si rád otevíral hubu a vůbec netušil, která bije, když mu hlavou prolétlo olovo.

Jakmile takového týpka ale vzal něčím po hlavě, přinášelo to mnohem více uspokojení – a hlavně to báječně křuplo.

Tenhle způsob zabítí si oblíbil: Rád sledoval výraz tváře toho grázla ve chvíli, kdy mu hlavu rozdrtila ocelová tyč – jak se mu v očích objevilo překvapení z pochopení, že už je konec, jak mu povolily všechny obličejové svaly a z očí mu zmizela jiskra a lesk, podlomila se mu kolena a svezl se k zemi. A on sám v tu chvíli vždy pocítil, že z něho veškerý ten sužující, nahromaděný vztek mizí a tělem se mu rozlévá úleva. Pojil si ji vždy s tím, že je o jednoho hajzla méně, ačkoli někde vskrytu tušil, že důvod může být jinde.

(...)

Během oné pochmurné noci se Světlana s pláčem potulovala městem a ráno ji posedlo přesvědčení, že se půjde sama udat. Třeba by se s nimi setkala. Jestli to přežili. Tolik si přála, aby ano! Zamířila tedy velkou oklikou k Centru.

Co jim poví, až tam přijde? Jenže kam by jinam šla?

Možná ještě za Arturem. Může jej takhle ohrožit? Strýček byl hodný muž, hrával si s ní, když byla malá, sledovali spolu na jeho displeji ta nesmyslná videa o továrnách a slavných krocích Strany, ale v tom právě spočíval ten problém: Patřil vlastně k nim. Přijal, co mu nabízeli, a s tím i všechno, s čím se její otec nedokázal smířit.

Tatínek zvolil raději život na ulici, ačkoli Světlana to nejdřív nechápala – jak jen mohl takhle ohrožovat celou svou rodinu? Proč raději nežít v pohodlí bytu jako Občané?

Na takovéhle otázky jí často odpovídal vyprávěním o všech hrozných věcech, které na těch videích neukazovali: O hafanských zátazích, o zatýkání, vyslýchání, vraždách, o mučení a cílené likvidaci milionů obyvatel, kteří se nepodvolili.

Jakkoli pozorně naslouchala, opravdu hluboce ji zasáhly až živě vysílané popravky zatčených, které zhlédla na Arturově displeji.

Každý den od osmi do devíti večer ukazovali odsouzené za velezradu. Emotivně, afektovaně a pomstychtivě přitom zněl hlas obžaloby, padala slova jako kolaborace, vlastizrada, podvrtná činnost, ilegalita, partyzánství, špionáž. Tehdy tomu ještě příliš nerozuměla, ale tváře vězňů vypovídaly o všem. Vždy každý z nich, ať muž, nebo žena, se slzami v očích přiznával všechny ty šílené věci, odrazoval do kamery ostatní, aby nic z toho rozhodně nedělali; že si neuvědomil vážnost svých činů, že moc lituje a už by nikdy... než jej kat strhl na gilotinu, která vzápětí navždy utišila jeho srdcebolná doznání a nářky.

Mnoho nocí kvůli tomu nespala a proplakala. Bála se. Otec ji utišoval a sliboval, že je nikdy nechytí. A pak dlouhé hodiny klidně a sugestivně mluvil o pracovních táborech a dolech, kde statisíce vězňů denně vypouštěly duši kvůli celkové tělesné slabosti a podvýživě.

Když se s pláčem bránila, proč prý jí to říká, odpověď zněla, že to musí vědět a poznat SVL a BAOOB i z druhé strany, aby chápala, kdo je tu nepřítel.

Ona pracovní tábory nikdy neviděla, svému otci nicméně věřila. Podvědomě tedy do Centra jít nechtěla, její kroky však mířily přímo tam.

Kapitola III

Ministr H.

(ÚRYVEK, s. 42 – 43)

Sotva otevřel dveře, dívka sebou trhla a vyděšeně na něj zírala. Zavřel, popojel trochu blíž a prohlížel si ji. Ateliér byl navržen tak, aby plně využíval denního světla, proto měl prosklený i strop, důsledkem čehož zde panovalo v tomto ročním období poněkud chladno. Doktor H. tu rád maloval akty právě v zimě, neboť dívkám stály bradavky a tu a tam jim naskakovala husí kůže, čímž vypadaly o něco vzrušenější.

Dojel křeslem až k plátnu a chopil se palety a štětce. „Neboj, maličká, budu tě teď chvíli malovat, tak se pěkně uvolni a ukaž pořádně poprsí,“ oslovil ji.

Věděla, že to přijde. Mírně se třásla a nedokázala zakrýt své obavy, ačkoli jí ta služebná, když ji před chvílí koupala a drhla záda kartáčem, vysloveně upozorňovala, že musí být uvolněná. „A rozhodně se nesmíš stydět! Jeho Excellence je hodný člověk, má jen trochu zvláštní záliby. Rád maluje mladé dívky. Ale neboj, neublíží ti. Já sama jsem mu jednou seděla modelem – a jak vidíš, žiju, zdráva a spokojená,“ povídala, slova z ní padala tak klidně a samozřejmě, jako by se znaly už mnoho let a jako by jí běžně oplachovala mydlíny z těla. Přešla na vlasy a pokračovala: „Víš, chápu, že jsi trochu vyděšená. Ráno jsi ještě seděla ve škole a teď ti cizí ženská myje záda a vlasy. Nemusíš mít obavy, brzy se zase s rodiči setkáš, stačí zvládnout tenhle večer,“ usmála se na ni mile, mateřsky. „Hned ráno odjedeš, dostaneš spoustu kreditů a budeš zase s rodinou a kamarády. Máš nějaké?“ ptala se jí a prohlížela si její vlasy. Dívka přikývla a rozhodla se služebné věřit – nebo se alespoň nevzpouzet. Co jí také zbývalo! Ta

samá žena jí před chvílí velmi jasně řekla, co by se stalo, kdyby se nepodvolila. A krom ní by z povrchu zemského zmizela i celá její rodina. Polkla a doufala, že to, kvůli čemu ji ta žena koupe, nebude dlouho trvat.

Teď tu tedy seděla nahá na podivném otomanu, nohy k němu přivázané za kotníky a ruce spoutané za zády, nasvícená několika reflektory, které jí na klidu rozhodně nepřidávaly.

„Seděla bych takhle i bez těch pout,“ třásl se jí hlas, když to před hodinou říkala služebná. Ta zavrtěla hlavou. „Tohle musí být, je to součástí malby.“ Pak odešla a přišel ten podivný, odpudivý stařec.

Místností se nesla tichá hudba, takřka meditativní. Ona však cítila zděšení až do morku kostí, vnímala, jak se uvnitř třese. Kdyby jí nakonec služebná nepřelepila ústa páskou, snad by i křičela; teď úpěnlivě volaly o pomoc alespoň její oči.

Doktor H. se tím nenechal nijak ovlivnit. Přívětivě se na ni usmíval a začal se svou prací.

Kapitola V

Světлана

(ÚRYVEK, s. 58 – 61)

Autonom v tomto městě vedl charismatický muž jménem Stan, právě ten, který ji tehdy našel bloudit ulicemi. Tento zarostlý čtyřicátník, muž vysoký, rozložitý, s tvrdým pohledem, už jen svým zjevem vzbuzoval respekt. A jeho hlas! Kdyby nebyl tak starý, líbil by se jí snad ještě víc. Takhle se na něj ale vždy dívala spíše jako na otce, který jí tolik chyběl. Na každém shromáždění měl hlavní slovo, a třebaže říkal vesměs stejné poselství, vždycky to členy tohoto odboje povzbudilo a naplnilo nadějí.

Dorazila, když už byla schůze v plném proudu. Bezmála dvě stovky jí podobných existencí tam postávaly před vyvýšeným pódiem postaveným ze starých dřevěných palet místy zčernalých ohněm. Ten hořel v sudech a způsoboval oblaka dusivého kouře, jenže příjemně hřál. Už zdálky slyšela Stanův energický hlas. Odložila u vchodu berle a šla blíž.

„Bojujeme proti silnému nepříteli. Denně nás drtí, zatýkají, pořádají veřejné popravy takzvaných vlastizrádců, přitom ale lidí obyčejných jako vy nebo já! Každý z vás, jak tu stojí či sedí,“ udělal Stan široké gesto zahrnující přítomné, „o někoho kvůli nim přišel. O matku, otce, bratra, sestru, někteří o všechny jmenované.

BAOOB hlásá dobro, ale je to čirá přetvářka, to jste poznali na vlastní kůži! Ztráty nás bolí, jenže oni se s nimi nespokojí. Ne, ani trochu! Nabírají členy i z našich řad; dělají to, co dělali ti zlí vždycky – poštvou nás proti sobě a sami se smějí, protože jim všechno vychází!

Holedbají se, jak zachránili lidstvo, ale z těch, kdo přežili, jen selektují masu, která je jim ochotná sloužit! Platí jim za zradu, kterou denně páchají na nás! Odpírají nám jídlo, výdělek, důstojnost i lidství! My se ale nenecháme zotročit!“ řečnil sugestivně a ona cítila, že alespoň někdo je na její straně. Že v tomhle brutálním světě není sama. Podobně se díky tomuto muži cítili všichni tady.

Stan se na ni podíval. Kývla hlavou na pozdrav, on jí oplatil zamáváním a pokračoval ve svém projevu. „Lidstvo přišlo o svou lidskost, ti průměrní jsou jen pracujícíma rukama posluhujícíma někomu, kdo má neomezenou moc, a my, lidé neoznačkování, jsme stavěni do situace, která se zdá k nepřežití. To se změní! Jednotlivec nemá žádnou šanci, ale podívejte se kolem!“ a dalším širokým gestem objal celé publikum. „Takových, jako jsme my, jsou na celém světě miliony! Těch, kteří nezapadají do jejich šíleného systému, do koloběhu práce a jistot. Jistot – ale za jakou cenu! Otročiny a nesvobody!“

Shromáždění lidé pokyvovali hlavou, někteří se usmívali. Ne snad, že by tyto řeči mohly někoho z nich zachránit, toho si byli vědomi. Jenže na světě už jedna organizace slibující celosvětovou záchranu existovala. A nechat se ochraňovat za cenu ztráty vlastní identity a morálky nechtěl žádný z nich.

Když o Stanových slovech občas přemýšlela, nevěděla, co si s nimi počít. Hezky se poslouchala, ale najíst se z nich nemohla. Také se nezdálo, že by cokoli mohla změnit. Jenže tento způsob uvažování, jak často Stan říkal, vede jen k rezignaci a podvolení se.

Ve skutečnosti ta slova zoufale potřebovala. Chodila sem, aby je slyšela, jednou měsíčně jako narkoman pro dávku, protože jí připadalo, že alespoň není jediná, kdo to tak vidí a cítí.

Všichni ti konformní lidé, Strana s těmi jejími hesly, podvratácká špionáž lidí z BAOOB a zvrácenost vládních nařízení tak ostře kontrastující s jakýmkoli pojetím svobody a humanity v ní vzbuzovaly natolik silný odpor, že ani nemohla jinak. Sebrali jí domov, zavraždili rodinu, znemožnili žít jako člověk. Ať to znamenalo cokoli.

„Lidská společnost, která po tisíciletí hájila oprávněné zájmy svých členů ve jménu pokroku a svobody, zanikla. BAOOB využil strachu v těch zlých dobách po Rozkladu. Vytvořil systém novodobého nevolnictví. Přikazuje a zakazuje, nařizuje a vládne lidem neznajícím volnost. Ale kdo doopravdy bohatne? Kdo všechno ovládá, kdo má moc, kterou se pyšnil snad jen Alexandr Veliký a římscí císaři?“ vznesl otázku, na kterou zúčastnění neměli odpověď, neboť to jméno nikdy neslyšeli a slovo císař znali jen z pohádek, které jim jako malým vyprávěli dědové.

Stan se nulovou odezvou nedal odradit a pokračoval. „Slova z dávných dob, která zní jako rajska hudba, se dochovala a čerpáme z nich naději, že se jednou to krásné vrátí! Poslyšte poselství z minulosti, slyšte evangelium!“ vytáhl mnohokrát přeložený list a chystal se číst.

Světlana zpozorněla, tuhle část má nejradši. Stan bude říkat cosi, co zní jako pohádka a utopie (toto slovo kdysi slyšela od otce) a vypadá to tak nesmyslně, až je to krásné. A už je to tady!

„Každý má právo na život. Nikdo nesmí být zbaven života. Nedohtknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena. Nikdo nesmí být podroben nuceným pracím nebo službám.“ Odmlčel se a lidé zatleskali. „SVL nás nenutí pracovat, jenže abychom dostali kredity, museli bychom k nim. A nebo tady, poslyšte, jak si lidé kdysi žili!“ zahřímal a přiložil si list blíž k očím: „Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života!“

Kryt prostoupilo užaslé ticho, které Stan vzápětí zaplnil teatrálním gestem, během nějž pronesl: „Tato slova byla kdysi skutečností! Nestávalo se, že by vás sledovali a že by vám odvedli děti nebo zabili rodiče. Já vám tady říkám, co víte každý z vás: Tohle není správné! Není v pořádku, aby nás takhle pronásledovali, aby nám vládli ti, kteří mají lidi jen jako pracovní nástroj! Abychom jen poslouchali, plnili jejich zvrácené požadavky a rádobý ochranné příkazy.“

Třeba ta vakcína! Vždyť kdo se nechá dobrovolně zmrzačit? A kde to jsme, že se to stalo normálním?“ zakončil pateticky. Po jeho slovech se ozval potlesk a ukázalo se mnoho úsměvů plných souznění.

Ty se však vzápětí změnilly ve zděšené grimasy! Do místnosti totiž s hlasitým jekotem vpadl plynový granát, ozvaly se výstřely a štěkot psů. Okamžitě nastal chaos, střelba pokračovala a lidé pobíhali sem a tam, někteří padali k zemi zásahem z pušky či z pistole.

Kapitola VI

MasoTov 129

(ÚRYVEK, s. 73 – 75)

Ředitel MasoTovu 129 Bernard Tenk pročítal poštu a naslouchal z výšky své kanceláře monotónnímu hučení strojů, které neúnavně ve dne v noci vykonávaly svou práci. Vlastně to znělo docela dobře, dalo by se říci, že si ten zvuk zamiloval. Rozhodně se poslouchal lépe než v jiných sekcích – a že jich bylo! Sekci i zvuků. Někdy ho tenhle šílený komplex budov děsil.

Přijel sem před devíti lety po slavnostním jmenování do funkce a převzal značně zanedbanou továrnu po poněkud liknavém předchůdci. O tom se proslýchalo, že pije, ale nevystihovalo to skutečnost: Byl nalitý snad každou minutu dne, a když vyklízeli jeho kancelář, nahromaděné lahve odváželi na dvou kárách. Na třetí pak vyvezli bývalého ředitele.

„Byl to zabiják,“ prohodil na jeho konto údržbář Emil, který kancelář vyklízel. „Představte si, že před svou smrtí měl spoustu nepěkných výstupů. No poslechněte si: Tuhle tu bušil pěstmi do prázdna. Zmocnila se ho zuřivost. Jak couval, narazil na zeď a myslil si, že ho někdo napadl zezadu. Obrátil se a začal bušit do stěny. Poskakoval, skákal z kouta do kouta, narážel břichem, stehny, ramenem, válel se po zemi a zase vstával. Kostí měl jako změkklé, maso pleskalo jako mokrá koudel. A tuhle pěknou hru doprovázel strašlivými výhružkami, hrdelními divokými skřeky. Zdálo se, že bitka dopadá pro něho špatně: Krátil se mu dech a oči mu vylézaly z důlků, pomalu se stával bázlivým jako dítě. „Chyťte vraha! Chyťte vraha! A teď táhněte odtud! Darebáci, ještě se smějí! A teď ta děvka leží, všechny čtyři ve vzduchu. Musí do toho,

nedá se nic dělat! A ten ničema ji týrá! Uřezává jí nožem nohu! Druhá noha už leží na zemi, břicho je otevřené a všude plno krve... Ach Bože! Ach Bože! Ach Bože...” líčil mu tehdy s mnoha výmluvnými gesty svá prožitá dobrodružství.

Bernard se podíval na hodiny. Půl života pryč. Vyhlédl z okna a spatřil jen tu samou bezútěšnou šed' jako vždycky: Krabice jednotlivých hal, kam oko dohlédlo, komíny, ze kterých se valil hustý dým a podtrhoval celkovou ponurost a jednotvárnost. Už se stmívalo. Brzy budou Vánoce, ale on je neměl s kým slavit. Jedna z podmínek pro přijetí do téhle pozice zněla, že nebude mít ženu a děti. Zbytečně by jej prý odváděly od zodpovědné a nesmírně náročné práce, která spočívala v zajištění hladkého chodu tohoto kolosu na výrobu pokrmů z masa. Každý MasoTov měl navíc svou určitou specialitu, v jeho továrně šlo o extra libovou šunku. Tu míval velmi rád, dnes by ji už do úst nevzal. Jaksi se mu přejeda.

Chvilí bezvysledně civěl z okna a na půl ucha naslouchal zpravodajství řinoucím se z jeho displeje. Po těch letech už rozuměl tomu, proč se jeho předchůdce denně utápěl v lihu. Také by si něco dal. Na oslavu Vánoc, na oslavu dne, klidně i jen tak.

Za těch devět let si vysloužil dva Řády práce. První za rozšíření výroby – dnes se jeho továrna pyšnila rozlohou bezmála padesáti kilometrů čtverečních, propletence hal a přepravních pásů důmyslně propojených kolejemi, důkladně oddělených částí výroby, skladů, zásobáren, hal na zrání masa a ubytoven pro dělníky. Ty samozřejmě chránily speciální oddíly PS, okna byla zamřížovaná a všude ostnatý drát.

Nad vstupní branou továrního komplexu se skvělo hrdé „Práce šlechtí“ a znak SVL. Každé dva měsíce museli ovšem tento nápis obnovovat, neboť zdejší podnebí ani kouř z komínů mu neprosplávaly, vždy poněkud zašel. Faux-pas nastalo, když se podivnou náhodou zastřelo písmeno „á“ a

„e“ ve slově práce, zatímco ostatní písmena viditelná byla. Ten den zrovna přijeli straničtí soudruzi, a třebaže to vlastně úmyslně nic neznamenalo a ani nenaznačovalo, radost z toho neměli.

Druhý Řád práce dostal zrovna včera za vylepšení receptury zmíněné šunky. Ve skutečnosti jeho zásluhy nebyly kdovíjaké, stačilo dobytek trochu víc krmit, ovšem ukázalo se, že šlo o geniální krok, který se rychle rozšířil do dalších stovek MasoTovů po celém světě. Spotřeba krmení vzrostla, avšak vyplatilo se to, maso z konzerv díky tomu získalo jedinečnou šťavnatost a chuť. Tamta se mu už dost zajídala a chtělo to něco nového. Získal za to řád a přilepšení do penze. Povzdechl si: Do ní mu zbývá ještě nejméně dvacet let. Naposledy pohlédl z okna. „To bude dlouhé,“ pomyslel si a zamířil ke stolu.

(ÚRYVEK, s. 78 – 79)

Shawn stál před nastoupenými dělníky a u něj klečeli dva vyhublí, rozklepaní mladíci sotva dvacetiletí. Ti jsou nejvzpornější. Škoda že nemají čipy, spravedlnost by se ukázala hned, blesklo hlavou Bernardovi, když je tam viděl klečet. Pak si ale řekl, k čertu se spravedlností.

„Tady jsou viníci! Podívejte se na krev na jejich rukách a šatech!“ Bernardovi se udělalo nevolno. Alespoň to na ně Shawn mohl přišít nějak méně okatě, tyhle skvrny se zdály sotva pár minut staré a jistě jejich vlastní. Je to vážně idiot, poznamenal si v duchu.

Zpražil provinilce pohledem. Ve tváři měli čistou hrůzu, oči slzavé. Kdyby nešlo o takový póvl, snad by s nimi měl víc slitování, takhle mu byli jen z duše odporní.

„Zločin, který tihle dva spáchali na našem věrném soudruhu Amosovi, bude tvrdě potrestán!“ zahřímá na ztichlý, chvějící se dav. „Jakýkoli odpor je zbytečný, přinese vám jen těžkosti nebo smrt. A nejen vám, i všem okolo vás! Ti dva budou popraveni,“ ukázal na klečící muže, kteří se úplně zhroutili, až do nich Shawn musel začít kopat, aby se vzpamatovali a neváleli se po zemi jako prasata, která se právě pomočila, „a třetina z vás také. Pro výstrahu ostatním. Zbylí půjdou do sektoru 7.“

Kdyby šlo ve špinavých tvářích dělníků zjistit, o kolik pobledli, když vyslechli tento hrůzný rozsudek, připomínali by záhon jarních bledulí. Škoda že se nedalo přihlásit dobrovolně k tomu, aby je zastřelili ihned, pomysleli si mnozí. Sektor 7! Nejhrůznější místo z celého MasoTovu; odporná, těžká, zbytek lidství ubíjející činnost a dřina téměř beze spánku. Úmrtnost dělníků v sektoru 7 opřádaly legendy, ale i tak přicházela smrt pozdě. Jediná minuta tam se dala srovnat s věčností v pekle; tohle a další věci se o sektoru 7 povídaly. Peklo by si libovalo, kdyby mělo jeho pověst. Hrůzných historek o nejděsivějších formách denních úmrtí kolovalo celým MasoTovem mezi dělníky nepočítaně. Kdo tam jednou šel, už se nevrátil, a tak to celé mohly, i když nemusely být jen fámy. Necelým třem stům dělníků a dělnic, jak jim říkali, nezbývalo než doufat v ten lepší případ.

Kapitola VII

Večírek Kolexu

(ÚRYVEK, s. 85 – 87)

Po zahajovacím přípitku se na Dušana u baru křečovitě usmíval doktor Jones, z celé delegace SVL nejvýše postavený, a významně se na něj díval. Jako by mu snad něco chtěl říct. Ostatní ztichli a zírali na Dušana také. Dušan vyčkával, co z toho bude, neboť u těchhle člověk nikdy neví...

„Příteli,“ oslovil jej familiárně Jones, „každý z nás tady obdivujeme, co všechno jsi dokázal! Mluvíme o tobě v Metropoli tak často, až jsme vzbudili zájem nejvyšších členů Strany,“ utichl na chvíli pro dosažení větší vážnosti svůj nepochybně důkladně připravený monolog, přičemž si Dušan zazoufal, že půjde o další pokus o jeho posun výš. „Víme, že se ti do Metropole nechce, přesto bychom tě tam rádi uvítali, tebe i celou tvou rodinu,“ zakončil rozšafně a po celou dobu se nepřestal usmívat. Bylo to děsivé.

Dušan pořád nechápal, čemu nerozumějí na „ne“. Na druhou stranu tohle byl politický tanec, hra, která má svá pravidla. Jít z kola ven je tak rychlé! A jemu se nechtělo, svou práci měl rád, kolečková křesla měl rád, těšilo jej pomýšlení, že z nich mají užitek statisíce lidí měsíčně.

„Pane doktore, Vaše nabídka mi opravdu udělala radost; uznání, s nímž o mně mluvíte, je pro mě velmi uspokojivé, přesto bych si dovolil trvat na rozhodnutí své místo zde zastávat i nadále a dělat to, v čem jsem dobrý,“ volil opatrně slova i tón.

Zírali na něj dál a Jones se nepřestal usmívat. Ticho jako by se šířilo, až zahrnulo celou arénu, až bylo slyšet i slabý šepot větru za okny a dopadání sněhových vloček na střechu.

Poté se Jones rozesmál a ztratil svou vyumělkovanou grimasu. Smál se srdečně a vesele, nakažlivě. Ostatní také propukli v smích, jako by jen čekali, až spustí jejich nejvyšší.

„Věděl jsem, že odmítnete, nicméně vsadil jsem se s ostatními, zda ve vaší odpovědi zazní tvrdé ‚ne‘, víte? Já si vsadil na to, že zazní, ale kolegové Vás znají lépe, prohrál jsem,“ plácal Dušana po zádech, stále se chvílemi smál a tu a tam komicky utrousil s podivným šklebem parodické „své místo zastávat i nadále“, načež se rozesmáli i ostatní.

A Dušan už zase litoval, že tu musí být. Nevadily mu žerty těchto lidí, jen jej unavovaly jejich věčné snahy, když se vyjádřil jasně. Metropole! To určitě!

Nakonec Jones zvažněl a začal vypadat téměř jako předtím. „Přesto mi dovoluňte předat Vám za Vaši práci pro BAOOB, SVL a Občany drobné poděkování. Jde o lístky na novoroční ples SVL spolu se třemi letenkami a poukazem na pobyt v nejlepší hotelu. Pozvání platí i pro Aurelia a věřte mi, že bychom rádi ukázali našim nadřízeným tak vzácného člověka, kterým jste Vy,“ a s mírnou úklonou mu předal pozlacenou obálku.

Dušan ji s rovněž s úklonou přijal a v duchu se ušklíbl – Metropole jej přeci jen nemine. Nu což, pár dní dovolené strávené takovýmto výletem může rodinným vztahům jenom prospět, pomyslel si.

Nevěděl, jak hluboce se mýlí.

Kapitola VIII

Útěk

(ÚRYVEK, s. 91 – 93)

Vlak se dal do pohybu. Čekala je nejméně tříhodinová cesta. Ludvík vytáhl z tašky lahev s vodou a nabídl jim ji. Napila se. Všechno vycházelo, jak mělo.

„Je to dobré, jedeme! Tyhle vlaky nikdo nestaví. Mají svou prioritu a jsou to úřední vozy, musí se dostat do Metropole včas. Horší bude z něj vystoupit, musíme rychle a nenápadně. Jasně?“ zeptal se Stan vážně. Kývla.

Po nějaké době ji jednotvárný, monotónní zvuk ujíždějícího vlaku téměř ukořizoval ke spánku. Snad aby se probudila, snad z čiré zvědavosti, neboť jí to vrtalo hlavou, pronesla: „A co přesně mám ukrást?“

Ludvík se zasmál, což pro něj bylo, jak pochopila, celkem typické: „Ukrást! Slyšíš ji, Stane? Prý ukrást!“ Stan se ve tmě napřímil a rovněž se zasmál: „To se povedlo! No možná ne co, spíše koho,“ utrousil.

Světlana se cítila trapně a trochu nesvá: „Jak to myslíte, koho? Mám snad někoho unést? Proboha jak?“ vyštěkla nervózně a pateticky.

„Podívej,“ začal Stan vážně, „je tu jistý mladík, kterého je třeba okouzlit. A k tomu budeš myslím více než vhodná. Umíš tančit?“ pohlédl na ni zpříma. Rozpačitě zavrtěla hlavou. „No občas se na hudbu hýbu. Jestli myslíte nějaké společenské tance s berlemi, tak to tedy ne,“ nevěděla, kam ti dva míří.

„Společenské tance! Lépe bych se nevyjádřil,“ mrkl na ni v onom příšeří Stan, „jak poetické!“

Světlana sebrala zbytky své odvahy. „Chci vám pomoci, jenomže mám dojem, že si ze mě jen utahujete, což od vás

není hezké,“ pronesla poněkud dotčeně. Neví o ničem, tihle dva ji vezou bůhví kam a dělají tajnosti. Také se cítila unavená a hladová.

„Světlano, za pár dní se chystá novoroční ples SVL. Bude na něm několik tisíc lidí, samí hlavouni. Kdybychom měli nějaké výbušniny, vpašujeme je tam a vyhodíme tu bandu do vzduchu. To by byl dobrý revolucionářský krok. Jenže my navzdory tomu, co se běžně říká, žádné nemáme. Zbraně jsou pod přísnou kontrolou SVL, to je ti asi jasné.“ Přikývla.

„Co však udělat můžeme, je zmocnit se synka jednoho z nich. Je to jakýsi hlavoun Kolexu, ne tedy ten syn, aby bylo jasno, jeho otec. Ten dostal pozvání s celou svou rodinou – a to je naše šance. Musíš na ten ples jít a synáčka vylákat nenápadně ven. Zbytek zařídíme my a naši soudruzi. Je to jednoduché. Tak co říkáš?“

Světlaně se udělalo mírně nevoľno.

„Říkáte, že mám jít mezi ty, které z duše nenávidím, kvůli kterým jsem přišla o rodiče, a ‚okouzlovat‘, jak jste řekli, syna jednoho z nich?“ shrnula jejich slova pro sebe.

Stan nadšeně přikyvoval: „No ano, přesně! Jak jinak by ses jim mohla pomstít? Je to obrovská šance pro odboj, pro nás, pro celý svět!“

Světлана mlčela a přemýšlela. „Co s ním potom uděláte? Zabijete ho?“ zeptala se.

Ludvík ji uklidňoval: „Kdepak! To bychom tomu dali! Je příliš bezvýznamný, nepomohli bychom si. Přimějeme jej spolupracovat. Právě on pro nás musí ukrást důležitou věc. Neboj, povede se to. Trochu tě nastrojíme a uvidíš, že to půjde úplně samo! Detaily doladíme, jestli se dostaneme do naší buňky,“ dokončil. Ne až, všimla si Světлана. *Jestli*. To už je holt asi osud agentů...

Kapitola IX

Farma

(ÚRYVEK, s. 100 – 103)

Jeden z bývalých studentů účinkující ve zmíněném videu pozoroval z výšky své kanceláře mumraj dole. Jmenoval se James Block a před mnoha lety jej Strana jmenovala ředitelem této gigantické továrny, jichž bylo po zemi rozesteto mnoho stovek, aby nakrmily hladovou populaci. Musel přiznat, že i on se nechal zlákat načančanou exkurzí a vzletnými slovy tehdejšího ředitele, z něhož se vyklubal velmi svébytný náborář.

Ona exkurze sloužila jako nezbytné divadlo pro veřejnost. Studentů se sem valily každou neděli stovky, někdy tisíce. Dobrý dojem se rozhodla Strana budit nejen jedním dokola pouštěným videem, ale i osvětou přímo v továrně.

Pravdou bylo, že kdokoli, kdo sem přijel, si prohlédl spíše něco jako kulisy budící zdání opravdovosti. Potěmkinovy vesnice, jak by to Block býval pojmenoval, kdyby tušil, o co šlo; jenže výuka historie se na zemědělské škole nekonala. Sýpky sice byly skutečné, mlýn, lány, zrna, ba i lidé tady, avšak z celé továrny zabíraly tyto plochy sotva jedno procento. A jinak veřejnost nesměla.

Autobusy sem svážely studenty z prvních ročníků zemědělských vysokých škol, aby budoucí inženýři poznali provoz „v jeho opravdovosti“. James se tomu musel pokaždé zasmát, ačkoli mu do smíchu vlastně nebylo, a to už tolik let, že si svůj drobný úsměšek rozhodl v rámci zdravého rozumu zachovat.

Strana říkala to, co se v určitém smyslu dalo považovat za pravdivé: Skutečně existovaly lány, obrovské a na podzim zlátnoucí, kam studenty autobus také vždy zavezl, aby se

pokochali tou krásou rozvlněných klasů, kterou by jinde nespátřili. A výtěžnost těchto polí přímo ohromovala! Jenomže zdaleka to nestačilo – na továrnu této velikosti by polí muselo být stokrát víc. James celému tomuto představení říkal ‚jednoprocentní pravda‘.

Odhodil cigaretu a odplivl si, poté si upravil léty už poněkud zašlý ochranný oblek. Rty, do té doby vyjadřující opovržení a nepřátelství, se mu vystrčením berle ze dveří kanceláře přeskládaly v srdečný, přívětivý a důvěryhodný úsměv muže asi tak padesátiletého, mírně zavalitého, ovšem zapáleného pro věc. A v očích se mu rozsvítily zářivé jiskry povzbudivé energie.

Umět vyvolat takovýto dojem bylo jednou z podmínek jmenování do této významné funkce. Společně se složením slibu mlčenlivosti. Krom jiného, pochopitelně. Ale především výborná znalost chemie.

Z ní jste na konci prváku skládali krutopřísné zkoušky. Kdo je nezvládl na výbornou, skončil a displej mu nabídl školu jinou, případně pracovní uplatnění. A nešlo to nijak obejít, už dvojka zkrátka znamenala konečnou. Naštěstí se tento požadavek studenti dozvěděli hned na počátku studia, kdy jim vysvětlili, že je to proto, aby se dobře vyznali v hnojivech. Ti, kteří to mysleli se studiem opravdu vážně, se tedy učili a učili.

Ve druháku pochopil, že Strana někdy hraje zvláštní, tajné hry. Tedy – tehdy si myslel, že se to tak zkrátka dělá a že tato hra je jediná. V průběhu let zjistil, že se má věc zřejmě docela naopak – že se hrají výhradně hry. Politické a ekonomické. A možná i kdovíjaké jiné, jenomže jeho moc nesahala tak daleko, aby je zahlédl. Chemie druháku se totiž nesla v duchu sloučenin, ve třetáku jste se drtili syntetické materiály a čtvrták pak zahrnoval výuku výroby potravin čistě chemickým způsobem.

Což bylo přesně to, co tady dělali.

„Jinak by přeci ani nešlo nakrmit ty miliardy Občanů!“ zaznělo ve čtvrtém ročníku na zahajovací přednášce profesora Jebavého, kde jich z původních čtyř set zbylo osm. Studium svými nároky oddělovalo zrna od plev... Listina, kterou před zahájením studia každého ročníku podepisovali, zavazovala studenty k mlčenlivosti o všem, co se dozví, a to pod nejpřísnějšími tresty.

Zbylých devadesát devět procent plochy továrny rozkládající se na nějakých čtyřiceti kilometrech čtverečních zabíraly ubytovny pro dělníky, sklady a výrobní nejrůznějších chemických směsí, umělých vláken, obohacujících látek, emulgátorů, aby výsledné potraviny vydržely déle „čerstvé“, zářily barvami, leskly se, aby lépe chutnaly.

Ve čtyřicátých letech šlo jen o napodobeniny zemědělských potravin, brzy však začali vyrábět kupříkladu i margarín, jenž vzniká prostým natahováním molekul ropy, neboť v rámci rozšiřování sortimentu potravin v Nové zemi bylo zapotřebí i nejrůznějšího trvanlivého pečiva – a k němu je tuk nezbytný.

Rovněž se zde nacházely výrobní náhražky všech přírodních látek, které si kdo dokáže představit. O mnoha finálních produktech byste ani neřekli, že jsou umělé! A přesto drtivá většina stravy Občanů pocházela odsud. A z MasoTovu, pochopitelně. Protože masa bylo zapotřebí a jeho náhražky vyšly kupodivu draž než dobytek samotný.

Ostnatý drát označoval budovy ubytoven pro dělníky a jako v každé továrně se blyštěl na vysokém plotě pod napětím. Strážily je Pořádkové sbory. Bylo nezbytné s dělníky zacházet drsně, pracovní morálku totiž rozhodně neměli vysokou a brzy umírali vyčerpáním, takže z nich museli dostat co nejvíce práce, než se tak stalo. Tak zněla jednoduchá filosofie Strany, když budovala pracovní tábory pro ty, kteří se nechtěli stát Občany. Chytře využila jejich pracovní síly k výkonu nezbytných těžkých prací, mezi něž patřily vybudování

továren, stavba silnic a železničních tratí, přesouvání
nejrůznějšího materiálu v halách fabrik, likvidace odpadu a
další vysilující činnosti.

(...)

Knihu **Země invalidů** lze objednat na

www.honzakovapoezie.cz

Obsah:

Kapitola I: První lekce	7
Kapitola II: Pořádkové sbory	15
<i>Dějiny jednadvacátého století: Začátek konce</i>	<i>29</i>
Kapitola III: Ministr H.	37
Kapitola IV: Nová továrna	46
Kapitola V: Světлана	52
<i>Dějiny jednadvacátého století: Opravdová pandemie.....</i>	<i>63</i>
Kapitola VI: MasoTov 129	73
Kapitola VII: Večírek Kolexu	81
Kapitola VII: Útěk	88
<i>Dějiny jednadvacátého století: BAOOB.....</i>	<i>94</i>
Kapitola IX: Farma	99
Kapitola X: Zpátky do školy	109
Kapitola XI: Metropole	119
<i>Dějiny jednadvacátého století: 2060: Zákaz chůze.....</i>	<i>128</i>
Kapitola XII: Nález ve školní jídelně.....	135
Kapitola XIII: Háček	144
Kapitola XIV: Buňka Autonomu	154
Kapitola XV: Eben	163
Kapitola XVI: Audience	174
Kapitola XVII: Aurelius	183

Kapitola XVIII: Občan Čestmír	192
Kapitola XIX: Vlastizrádce	201
Kapitola XX: Party Club	213
Kapitola XXI: Osada v horách	224
Kapitola XXII: Novoroční ples	234
Kapitola XXIII: Vládci světa	247
Kapitola XXIV: Píseň pro Eurydiké.....	262
Kapitola XXV: Kufřík dra H.	273
Kapitola XXVI: Sektor 7.....	281
Poznámka autora.....	300
O autorovi.....	301

Knihu **Země invalidů** lze objednat na
www.honzakovapoezie.cz